

er saa langt fremrykket, skal jeg ikke gaae ind paa disse enkelte Punkter. Kun eet Hovedpunkt skal jeg endnu berøre, og det er Spørgsmaalet angaaende Krænkelsen af Brevhemmeligheden, i hvilket Punkt den ærede Ministers Forklaring heller ikke gjorde noget godt Indtryk paa mig; hans Opfattelse af dette Begreb forekommer mig ikke at være tiltalende. Det forekommer mig nemlig ikke at være tiltalende, naar han meente, at Den ikke krænker Brevhemmeligheden, der modtager et Brev, som en Anden vil lade ham læse, men at kun Den, der tilhører Brevet, krænker den. Tilvisse troer jeg dog, det maa siges, at ogsaa Den, der efter Opfordring, men uden Samtykke af Brevsfriveren, læser et Brev, gjør sig skyldig i et Brud paa Brevhemmeligheden. Naar det er blevet sagt, navnlig af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgtreds (Tscherning), at der ikke her forelaa nogen Overtrædelse af Grundlovens § 86, skal jeg ikke indlade mig paa nogen Drøftelse af det Spørgsmaal, hvorvidt dette i juridisk Forstand er Tilfældet; men jeg skal kun sige, at ligeoverfor det Bud i den nævnte Paragraph, at Undersøgelse af Breve ikke maa finde Sted uden ifølge en Retskjendelse, er det en meget mislig Sag for en Minister at ville, navnlig for Penge, skaffe sig Afgang til at blive bekendt med Breve, selv om det ikke skeer ved en umiddelbar Beslaglæggelse hos Besidderen. Det er aabenbart, at om det end ikke strider mod Grundlovens Bogstav, strider det i høi Grad mod dens Aand, og jeg siger, at Sligt kun vilde kunne undskyldes, naar der forelaa de største Grunde til at antage, at Statens Vel berøede derpaa; men dette har ikke været Tilfældet her. Den ærede Minister sagde nemlig selv, at han ingen Tro havde derpaa, og jeg kan derfor ikke see Andet, end at den ærede Ministers Optræden med Hensyn hertil paa ingen Maade er retfærdiggjort ved, hvad han i Aften har sagt. — I Henseende til alt det Øvrige staaer Sagen efter min Formening ganske, som den stod før Interpellationen. Der er vel fremkommet Oplysninger og Forklaringer fra den ærede Minister, men Oplysningerne og Forklaringerne staae endnu bestandig imod hinanden. Det vil nu være Thingets Sag at dømmes imellem dem, for-

saavidt det vil dømmes i Diebliffet, og i alle Tilfælde vil det være dets Sag at tage under Overveielse, om det senere vil foretage noget Skridt i saa Henseende.

Justitsministeren: Jeg skal til Slutning endnu bemærke, at, hvad vi nys hørte, turde være en Bekræftelse paa, hvorledes en vis Farve uvilkaarligt indfinder sig paa Grund af den Opfattelse, hvorfra man gaaer ud. Man saa det allerede med Hensyn til min Omtale af de forseglede Breve. Dette er nu blevet betegnet, som om jeg skulde have erklæret mig villig til at opfylde rimelige Fordringer, istedetfor at der jo dog kun var Tale om Duster; men derimellem er der en stor Forskjel. Det er meget muligt, at Hansen har troet at have havt Noget at fordrø, men at det ikke har været til hans Ære, at han selv tilbød et Brud, synes ikke paa nogen Maade at kunne vendes imod mig; det maa blive hans egen Skade og Skam. Jeg gjentager, at der ikke har været Tale om nogen Udlevering af Breve, som skulde være bleven forlangt fra min Side. Det er vanskeligt at forstaae, hvorledes man kan gaae ud fra Forudsætninger, der slet ikke existere, og derpaa bygge sine Meninger om, hvad Videre der er fremkommet i Sagen. Det er blevet sagt, at det skulde være upassende, at Dommerembeder benyttes som Belønning for journalistisk Virksomhed. Det er meget muligt, at en saadan Virksomhed tidligere har været lønnet paa denne Maade, men i den Tid, jeg har den Ære at bestyre Justitsministeriet — den blive nu kort eller lang — vil der neppe blive lønnet paa en saadan Maade. Derom er der dog, som sagt, slet ikke Tale her, og det skal vise sig, at Spørgsmaalet om dette Dommerembede for Hansens Vedkommende refererede sig til en meget tidligere Tid, samt til et Raad, jeg første Gang, jeg talte med ham, gav ham om hellere at lade være med sine politiske Bestræbelser i Udlandet og at skaffe sig en rolig Existens herhjemme, for her at gavne ved Benyttelsen af de Forbindelser, han havde forstaaet sig i Udlandet. — Da den ærede Drøfter ved saa nøie Bessed om Fuldmægtig Chermanns Forhold, maa han vel ogsaa vide, at Chermann